

Zoom teleobjektivi

napisal: M. Intibar

fotografija: M. Intibar

Telekonverter, ki sem ga opisal v prejšnji številki revije, je našel, vsaj po vaših klicih sodeč, svoje mesto v fotografskih torbah. Za tiste, ki si želite pri fotografiranju oddaljenih objektov nekaj več, pa tokrat predstavljam nekaj pravih tele-zoom objektivov, ki so dosegljivi v naših trgovinah s fotografsko opremo.

Zimski dopust sem izkoristil med drugim tudi za fotografiranje s tele-zoom objektivi.

Vedno, kadar se odpravim z avtom na dopust, se jezim na ženo, koliko nepotrebnih stvari vozimo s seboj. Tokrat sem bil diplomatsko tiho. Toliko fotografske opreme namreč še nisem vozil s seboj. Že zvečer sem v avto na konec prtljavnika potisnil tri velike torbe, polne fotografske opreme. Šele ko smo se v koči lepo namestili, sem se opogumil in odšel po opremo.

Tri kamere, devet objektivov in stativ je zasedlo manjšo omaro. Upam, da bo žena do poletja pozabila na vso to foto kramo, da se bom spet lahko jezil na prepoln prtljжник in njeno prtljago.

Že uvod je naznanil, da takle objektiv zavzame kar precej prostora in da niso ravno lahki za nošenje. Na preizkusu sem imel štiri prave tele-zoom objektivne: TAMRON 200 - 400 mm, TOKINO 80 - 400 mm, SIGMO 135 - 400 in 170 - 500 mm in dva manjša tele-zoom objektivna, bolj zaradi njihovih posebnosti, CANON 75 - 300 mm s stabilizatorjem slike in MINOLTO 100 - 300 mm, ki je izredno kompakten objektiv glede na goriščno razdaljo.

Z vsemi objektivi sem fotografiral z različnimi goriščnimi razdaljami. Za vsak posnetek sem si zapisal glavne podatke osvetlitve. Posnel sem devet diapozitivnih filmov, tako da je posnetkov veliko. Po temeljitom ogledu posnetkov in primerjavah sem lahko prišel do določenih rezultatov in zaključkov. Seveda to ni profesionalni laboratorijski test, ampak pogled in preizkus glede na to, kaj hobi fotograf pri fotografiranju res potrebuje.

CANON 75-300 mm IS in MINOLTA 100-300 mm

Ta dva objektivna sicer nista prava predstavnika tele-zoom objektivov, ker pa sem ju poleg drugih objektivov tudi dobil na preizkus, sem ju zaradi njihovih posebnosti tudi preizkusil.

CANON-ov IS objektiv ima čudovito pogruntavščino, ki nam pomaga izogniti

se nošnji stativa. Stativ je sicer ponavadi nepogrešljiv pri fotografiranju s temi objektivi, razen pri močni svetlobi. Kljub čudovito sončnemu vremenu sem s filmom 100 ASA komaj dosegal čas 1/500 sekunde, da sem dobil pri goriščnici nad 300 mm zadovoljivo ostre posnetke brez stativa. CANON-ov objektiv pa me je vedno rešil teh težav. Njegov edinstven sistem premikanja leč v objektivu omogoča, da pri goriščni razdalji 300 mm fotografiramo brez stativa tudi s samo 1/30 sekunde. Na preizkusu se je pokazal kot objektiv z najboljšo ostrino.

MINOLTIN objektiv je glede na to, da ima goriščno razdaljo 300 mm, izredno kompakten. Samo kakšen centimeter je daljši od standardnih zoom objektivov 28 - 80 mm. Tak objektiv bi vsak hobi fotograf z veseljem nosil s seboj. Tudi če fotografirate osebe (kradete motive), zaradi majhnosti objektivna tega ni slutiti. Objektiv ima dobro ostrino, predvsem pa odličen kontrast in barvitost posnetkov glede na druge preizkušene objektivne.

Oba objektivna sem uporabil tudi na preizkusu z drugimi pravimi tele-zoom objektivni na istem motivu pri goriščni razdalji 300 mm, tako da imamo pravo primerjavo.

TELE-ZOOM OBJEKTIVI

Še pred nekaj leti smo bili zadovoljni, če smo v svoji torbi imeli poleg standardnega tudi zoom objektiv z goriščno razdaljo 80 - 200 mm. Zdaj, ko so zoom objektivni s svojo kakovostjo naredili precejšen korak naprej, so kot drugi objektiv zanimivi za nakup tisti, ki imajo najdaljšo goriščno razdaljo 400 mm. Ti objektivni so se s svojimi najkrajšimi goriščnimi razdaljami že zelo približali klasičnim zoom objektivom. Tokinin objektiv premore najkrajšo goriščno le 80 mm. Tako nam ti objektivni zdaj že lepo podaljšujejo standardni objektiv in ne potrebujemo več vmesnih zoom objektivov z goriščnicami okoli 70 - 210 mm.

Vse tele-zoom objektivne, ki sem jih preizkusil, sem primerjal med seboj na istem

Nekaj posnetkov, posnetih z različnimi objektivi z največjo goriščno razdaljo 400 mm. Po natančnem ogledu diapozitivov ne bi mogel reči, kateri objektiv je boljši. Tudi ne bi mogel določiti, kateri posnetek je bil posnet s katerim objektivom, če ne bi imel zapisano. Zato pa lahko hobi fotografu izmed teh objektivov zaradi izredne kompaktnosti in velikega razpona goriščne razdalje priporočam Tokinin objektiv 80 - 400 mm.

motivu pri goriščnih razdaljah 300 in 400 mm. Vse posnetke na naslednji strani sem posnel s stativom pri goriščni razdalji 300 mm.

Tudi druge fotografije so posnete s temi objektivi pri različnih goriščnih razdaljah. Kljub množici posnetih filmov sem po zelo natančnih pregledih posnetkov kar malo razočaran nad tem, da med različnimi filmi in posnetki ne morem določiti in zapisati, da nek objektiv vidno odstopa v pozitivno ali negativno smer glede ostrine, kontrasta ali barvnega zapisa. Manjše razlike so postale opazne le pri večji (30-kratni) povečavi, predvsem manjše razlike glede ostrine in kontrasta. Opazna je tudi apokromatska aberacija (napačno lomljenje svetlobe skozi objektiv na površini filma) pri Canonu in Tokini. Vendar je ta napaka za hobi fotografa zanemarljiva, saj je vidna le pri zelo velikih povečavah in še to le v primeru, če smo na to napako pozorni. Odkril sem jo bolj zaradi profesionalne deformacije, kot da bi bila opazna za hobi fotografa.

TAMRON 200 - 400 mm

Glede na to, da ni opaznih razlik v kakovosti med objektivni (primerjava posnetkov med seboj, 30-kratna povečava itd.), mi je ta objektiv še najmanj všeč. Razmerje goriščnih razdalj je od vseh preizkušenih objektivov najmanjše, 1 : 2 (200 - 400 mm). Zato mi je nerazumljiva njegova velikost, saj je bil največji objektiv na testu. Ko pa sem ga začel uporabljati, sem opazil, da je edini objektiv, pri katerem spreminjamo goriščno

razdaljo na poteg in ne z obračanjem obroča na objektivu. Zaradi take konstrukcije je večji od drugih objektivov, pa tudi na trgu je najdlje, zato so lahko konkurenti glede kompaktnosti uporabili novejša znanja. Ima pa tudi dobri lastnosti. Kot prvo, od vseh preizkušenih objektivov ima najmanjšo apokromatsko napako. Kot drugo, nastavek z navojem za stojalo daje občutek zanesljivosti, saj moramo pri tako velikem in težkem objektivu s tem nastavkom priviti na stojalo objektiv in ne kamere.

TOKINA 80 - 400 mm

Naj začnem tam, kjer sem pri Tamronu končal. Objektiv ima apokromatsko napako, vendar pa se to ne odraža na kakovosti posnetka. Ta objektiv ne potrebuje nastavka za nastavitev na stojalo. Čeprav ni nič lažji od Tamrona, je ožji in za šest centimetrov krajši, še krajši pa pri goriščni razdalji 400 mm. Prav kompaktnost je glavna prednost tega objektivna. Najkrajša goriščna razdalja 80 mm je pravo nadaljevanje goriščne razdalje klasičnih zoom objektivov. Tudi nošenje, predvsem v foto torbi, je prav zaradi kompaktnosti lažje kot nošenje konkurenčnih objektivov. Kljub velikemu razponu goriščne razdalje nisem opazil, da bi bil objektiv zaradi tega v kakovosti posnetkov slabši od konkurenčnih. Če je bilo Tamronovo ohišje iz posebne, zelo trdne in odporne plastične mase - razen nastavka za priklop kamere, pa je Tokina v celoti iz kovinskega ohišja. Tudi zaradi tega ima fotograf pri delu dober občutek.

CANON 75 - 300 mm

MINOLTA 100 - 300 mm

TAMRON 200 - 400 mm

Vsi preizkušeni objektivni - lepo vidna razlika v velikosti

Izredna kompaktnost Minolte 100 - 300 mm

in Tokine glede na konkurenco

februar 1998

februar 1998

SIGMA
135 - 400 mm

MINOLTA
100 - 300 mm

TOKINA 80 mm (levo) in 400 mm (desno)

SIGMA
170 - 500 mm

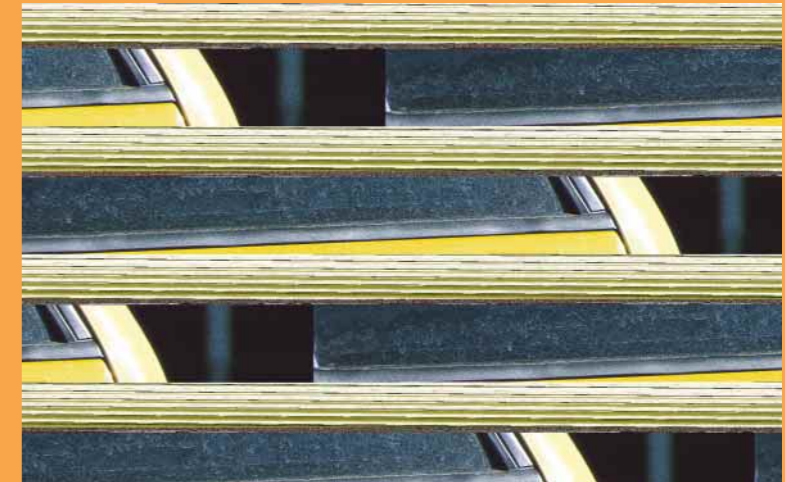
TAMRON
200 - 400 mm

SIGMA 175 mm (levo) in 500 mm (desno)

CANON
75 - 300 mm

TOKINA
80 - 400 mm

MINOLTA 300 mm (levo) in TAMRON 400 mm (desno)

SIGMA 135 - 400 mm

Od tega objektiv sem pričakoval največ, saj so ga zelo hvalili. Morda sem zaradi tega pri prvem pregledu posnetkov imel posnetke s tem objektivom za najboljše. Ko pa sem posnetke premešal med seboj, nisem več mogel določiti, kateri posnetek je bil posnet z Sigmom. Pri 30-kratni povečavi je opazna za odtenek boljše ostrina in barvitost, vendar ne v tolikšni meri, da bi lahko zatrdil, da je objektiv boljši od drugih dveh. Tudi po teži se ne razlikuje, po velikosti pa je malo manjši od Tamrona, predvsem pri goriščnici 400 mm, vendar še vedno veliko večji od Tokine.

SIGMA 170 - 500 mm

Objektiv je glede cene še vedno dosegljiv hobi fotografu. Zato je njegovih 500 mm goriščne razdalje zelo vabljivih. To je pravi objektiv za vse tiste, ki veliko fotografirate oddaljene motive in ne želite, da bi vas pri tem opazili. Sem pa le pri tem objektivu opazil, da ob robovih pri goriščnici 500 mm zatemnjuje posnetek in pri isti goriščnici razdalji izgublja ostrino. Vendar ne v tolikšni meri, da bi motilo.

ZA KONEC

Vsak od preizkušenih objektivov ima svoje dobre in slabe lastnosti. Razlike v kakovosti

posnetkov kljub večkratnemu ogledovanju diapozitivov niso opazne brez velikih povečav in primerjave s posnetki, narejenimi s kakovostnejšim in občutno dražjim objektivom.

Kot končni rezultat testa pa vendarle labko nekaj priporočam.

- Če uporabljate Minoltine kamere in vam 300 mm goriščne razdalje zadostuje, je za vas Minoltin objektiv 100 - 300 mm izredna izbira. To je zelo dober in ekstremno kompakten objektiv.
- Če ste lastnik Canonu in vam ravno tako zadostuje 300 mm goriščne razdalje, nič ne premisslujate. Kupite si objektiv 75 - 300 mm s stabilizatorjem slike in neostrih, premaknjenih posnetkov ne bo več.
- Če vam je 300 mm premalo, priporočam Tokinin objektiv 80 - 400 mm. Zaradi njegove kompaktnosti ga boste z veseljem nosili s seboj. Koliko pomeni fotografu kompaktnost objektivu, se zavemo šele takrat, ko moramo objektiv nositi. In ravno to je prednost Tokininega objektivu pred konkurenčnimi.
- Tistim, ki jim goriščne razdalje vedno primanjkuje, priporočam Sigmim objektiv 170 - 500 mm. Tako dolga goriščna razdalja vam bo prihranila marsikateri korak k motivu.

Vsi posnetki so bili posneti z goriščno razdaljo 300 mm. Med seboj se razlikujejo v osvetljenosti, kar pa je posledica tega, da sem zaradi nastavkov za pritrditev objektivu uporabljal tri različne kamere. Kontrast in barvitost sta najboljša pri Minolti 100 - 300 mm in Sigmim 135 - 400 mm, ostrina pa pri Canonu 75 - 300 mm. Levo od slike je 30-kratna povečava, kjer vidimo razliko v ostrini objektivov. Pri povečavi se na vrhu črne gume (v krogu), kjer je v ozadju belina, vidi, kateri objektiv je apokromatsko (APO) popravljen (Canon in Tokina nista). Lomljenje svetlobe je pri nepopravljenih objektivih na površini filma nepravilno. Vendar se to zgodi le v redkih primerih pri velikih lomljenjih in odbojih svetlobe.